

SERŽANT

A movie poster for the film 'Seržant'. The top half features a woman with long, dark, wavy hair, wearing a black, low-cut top. She is looking directly at the camera with a serious expression, her hands clasped in front of her face with her index finger pointing towards the viewer. The background behind her is a dark, stormy sky with silhouettes of birds or leaves falling. In the lower half, a soldier in a green military uniform and helmet is shown from the chest up, holding a purple assault rifle. He is looking slightly to the left. The bottom of the poster shows a field of golden wheat. The title 'SERŽANT' is written in large, white, distressed, block letters at the top.

Miroslav Žamboch

TRIFID

Miroslav Žamboch
Seržant

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
a ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele

Copyright © Miroslav Žamboch, 2015

Cover © Petr Vyoral, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-869-6

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

SERŽANT

Miroslav Žamboch

SERŽANT

Miroslav Žamboch

Stanislav Juhaňák - TRITON

Odplivl jsem si, ale nepříjemné příchuti hlíny a ostrých zrníček jemného písku na jazyku jsem se stejně nezbavil. Napadlo mě, že něco takového určitě cítili všichni vojáci, kteří se kdy krčili v zákopech. Posunul jsem si helmu víc do čela a vyhlédl z okopu. Louka s vysokou trávou a občasnými tmavšími ostrůvky vrb a olší, o kus níž hranice hustého smíšeného lesa. Středem mělkého údolíčka tekla potok. Všechno vypadalo v lehké mlze neskutečně a bůhvíproč nebezpečně. Opět jsem se schoval do zákopu. Kvůli čemu tady, v neobývané zemi nikoho, vyhloubil někdo obranný okop? Muselo to být pěkně dávno, protože pažení ze silných dubových kulatin se začínalo hroutit a vchody do podzemních úkrytů byly zasypané. Padesát, sedmdesát let? Možná víc.

„Švindluješ! Za to ti zpřelámu všechny prsty!“ Kampani prohrál další partii pokeru a jako vždy se hlasitě rozčiloval. Jenomže tentokrát se na vyhrávajícího Gasupuréze dívali nevráživě i ostatní. Zřejmě šlo o víc zlata než obvykle. Obvinil obrovského muže bez zjevného důkazu se však, na rozdíl od jeho přítele, neodvážili. Vědělo se o něm, že ho k praporu převedeli kvůli vraždě ženy a dvou mužů. Zabil je všechny holýma rukama. Ta žena byla jeho manželka a chodila si přivydělávat do bordelu. Její zákazníci byli prostě ve špatnou dobu na špatném místě. To se stává.

„Kecy! Se podívejte! Dal jsem to právě Kampanimu, abyste si nemohli vyskakovat!“ ohradil se poměrně klidně Gasupuréz.

Pětice se sklonila nad převráceným ešusem, který jim sloužil jako karetní stůl, a prohlíželi si destičku ze štípané slídy obroubenou stříbrem. Přesunul jsem se blíž, abych také viděl. Na dně okopu byla voda a bláto a v botách, jejichž voduvzdornost obchodník vychloval až do nebe, jsem měl mokro. K čertu s ním. Na slídové destičce teď probíhal zrychlený záznam celé partie. Obraz byl černobílý a silně zmenšený, přesto se dalo zřetelně rozeznat, co kdo z hráčů

dělal. Donutil jsem je, aby se na sledovačku složili, protože už mě unavovalo poslouchat jejich věčné handrkování. Nebyla levná, ale museli si ji koupit, protože jinak bych jim poker při akcích zakázal.

„Seržante? Pojdte se na něco podívat!“

Hruzzi, můj pozorovatel, kterého má každý seržant v jednotce, vypadal nespokojeně a nevrle jako vždycky. Jeho zakaboněná tvář mi spravila náladu. Následoval jsem ho a snažil se brodit bahnem přesně v jeho stopách. Bylo to skoro zábavné.

„Do háje! Nešvindloval!“ řekl někdo za mnou.

„Tady!“ ukázal Hruzzi na stěnu v místě, kde se výdřeva zřítila. Ze zeminy prorostlé kořeny trávy vyčníval kus lebeční kosti.

Tázavě jsem se na něho podíval, ale vypadalo to, že mi zatím nic dalšího nechce říct. Pozorovatelé jsou zvláštní sebranka. Jejich schopnosti jsou velmi různorodé, nepředvídatelné z magického i klasického hlediska. Začal jsem kost opatrně vyhrabávat. Měl jsem pocit, jako by mi pod prsty vibrovala.

Hruzzi přikývl.

„Je to velmi silné, ale nevím, co to znamená.“

Pod kostí jsem objevil ještě kus železa. Když se mi ho konečně podařilo vyprostit, poznal jsem půlku ocelové helmy. Zbytek už dávno zrezivěl.

„Jak dlouho to tady leží?“

Hruzzi pokrčil rameny.

„Tenhle typ vyřadili z výstroje před víc než dvěma stoletími.“

„Obránci nebo útočníci?“

„Obránci,“ odpověděl.

Okop byl budovaný proti útoku z lesíku pod námi. Na druhé straně se tyčil nevysoký, ale strmý pahorek Clodik, jehož vrchol vypadal jako šikmo useknutý. Příroda někdy dokáže vykouzlit bizarní tvary. Podle mapy, která ale nebyla bůhvíjak přesná, byl nejněsnadněji přístupný právě odsud.

„Všichni pohotovost!“ sykl jsem, aby to nebylo slyšet příliš daleko. „Připravit k obraně!“

Možná to byla hloupost, nechat se znervóznit téměř dvě století mrtvými vojáky, ale už dávno jsem se naučil, že v našem řemesle jsou tušení důležitá.

„Dnes bych se ale bránil útoku z opačného směru,“ pronesl šep-tem Hruzzi.

Neprotestoval jsem. Jestliže jste se v konkrétní věci jednou na pozorovatele spolehli, bylo rozumné řídit se pak podle něho ve všem. Kompromisy přinášely smůlu. Problém byl, že v lesíku, který Hruzziho znervózňoval, operovala třetí četa vedená seržantem Allim. Nesměli jsme si je splést s případným nepřítelem.

Během minuty jsme byli připraveni odrazit útok. Náš jediný mi-
nomet jsem zaměřil na nejbližší cíp lesa. Terénní vlna způsobovala, že před prvními stromy se nacházel prostor ukrytý našim očím. Kulomet hlídal dlouhou louku napravo. Svah stoupal, ale byl bez terénních nerovností, mohli jsme ho snadno pokrýt palbou. Náušnice v mém levém uchu cinkla, to znamenalo, že poručík Dekont se mnou chce mluvit osobně. On, nebo jeho pozorovatelé. Jako důstojník měl nárok na tři, plus jednoho lékaře a vojenského čaroděje třetí třídy. Konečně jsem se k němu úzkými zákopy protlačil.

„Chci znát váš názor na tu věc tam!“ ukázal šikmo doleva.

Tlaková vlna mi vyrazila dech a mrštila mnou do výkopu. Spodní polovina poručíkova trupu ještě chvíli stála na místě. Další exploze vyryla kráter kus za okopem, třetí zasáhla přímo zákop. Zastřílení byli skvěle.

„Nevystrkovat hlavy! Je to kanón!“ křičel jsem a snažil se vyplivnout hlínu z úst.

Z lesa nad námi zazněly dálkou ztlumené výstřely. To musel být Alli.

„Minomet střídavě pal! Postřelujte plochu za pahorkem až k lesu!“

Kampani se na mě udiveně podíval – žádný nepřítel nebyl v dohledu – ale současně ládoval do hlavně první nálož. Střídavě znamenalo jednu trhavinovou a jednu popsanou světélkujícími diagramy a nacpanou bůhvíčem.

Žvuh! Okop krok ode mě dostal přímý zásah, roj střepin mi zabručel kolem uší a dobrá desítka mě zasáhla.

„S kulometem opatrně! Až si budete jisti, že to nejsou naši!“ slyšel jsem v komunikátoru rozkazy Glena, třetího seržanta roty. Svým mužům jsem přikázal hlídat levý kraj pahorku. Právě včas. Přikrčené postavy vyhnané minometnou palbou se objevily v zorném poli.

„Každý jednoho, podle pořadí! Teď!“ zavelel jsem, nabil granátomet klasikou a opřel si karabinu o rameno. První tři to schytali okamžitě, minomet jim musel pocuchat štíty. Ostatní zalehli.

Postavil jsem se, abych dobře viděl. Hop nebo trop. Pokud poručická výstroj nevydržela zásah kanónem, má neměla nejmenší naději. Zdvihl jsem náměč, koutkem oka zahlédl další postavičky vybíhající z lesa. Granát vyletěl, spatřil jsem ho až v nejvyšším bodě dráhy, když začal padat dolů. Exploze, gejzír hlíny. Nabil jsem druhý. Než jsem stiskl spoušť, karabina mi vyletěla z ruky, obloha a zem se přede mnou mihly jako rozmazaná šmouha, rázem jsem ležel na dně zákopu. Přímý zásah do helmy mě na chvíli ochromil.

„Lancelote, Lancelote! Alli je tady!“ probralo mě vyslovení mého jména v komunikátoru. „Přesuneme se zákopem na západ, z dostřelu toho ostrostřelce!“

Potvrdil jsem příjem s tím, že my se tady ještě chvíli zdržíme. Chtěl jsem vědět, co jsou útočníci zač. Alex, náš stopař, už mě pozoroval a čekal na rozkaz. Znal mě. Přikývl jsem. V okolí bylo ticho, jen ve vzduchu se vznášel pach korditu a chloupky na zátylku se ježily jako pokaždé při používání magické munice.

„Hruzzi! Sleduj ho!“ přikázal jsem a spolu s ostatními kontroloval okolí.

Alex zmizel v trávě, Hruzzi seděl na dně zákopu přímo v kaluži a hlavu si držel v dlaních. Měl skvělou intuici, ale na hypnózu moc dobrý nebyl.

„Jsou všichni mrtví?“ slyšel jsem ho přeříkávat nahlas. Přikývl nevyřčené odpovědi. „Nepřibližuj se, obejdi je v kruhu.“ Rty se mu stáhly do úšklebku. Alex mu zřejmě odpověděl peprnou nadávkou, ale nakonec poslechl. Zhlédl jsem ho sklouznout do kráteru po nepřesném výstřelu neznámého dělostřelce.

„Není to v pořádku, vůbec to není v pořádku,“ mumlal Hruzzi, „nech je tam a vrať se!“

„Vrať se, sakra!“ vykřikl najednou.

Alexovi se asi nechtělo plížit několik set metrů zbytečně.

Při náhlé explozi jsem sebou trhl stejně jako všichni ostatní. Hruzzi vykřikl a zhroutil se. Být s někým v telepatickém kontaktu v okamžiku jeho smrti je i pro zkušeného pozorovatele drsný šok.

V očekávání dalších nepřijemných překvapení jsme v zákopu zůstali až do soumraku. Celkem zaznělo dvacet sedm explozí. Buď to měl na svědomí autodestrukční systém, který měl zabránit, abychom protivníka identifikovali, nebo jsme se ve skutečnosti nestřetli s lidmi, ale s někým úplně jiným, a výbuchy byly součástí jejich umírání. Nic dalšího jsme se však nedozvěděli. Nakonec jsme posbírali výstroj a vyrazili za zbytkem oddílu.

K rotě jsme se připojili až pozdě v noci, když už byl tábor vybudovaný a mužstvo se chystalo ke spánku. Po poručíkovi převzal velení Glen. Nechal zdvojit hlídky a v nejbližším okolí rozmístit nástrahy. Možná byl až zbytečně opatrný, ale schvaloval jsem to. Většinou jsme přežívali právě kvůli přemrštěné opatrnosti a obezřetnosti. Ještě jsem nestačil sníst večeři, kaši vzniklou rozmícháním dehydrovaného hovězího prášku s vodou z potoka, a už jsem se měl hlásit u velitele. Zkušený voják nikdy neví, kdy bude čas na další jídlo, vzal jsem si proto misku s sebou.

Velitelský stan tvořila plachta napnutá mezi třemi stromy, místo židlí někdo připravil smrkové větve, na které se dalo sednout bez toho, že by si člověk okamžitě smáčel kalhoty. Seržanti Glen a Alli, čaroděj Fill a všichni pozorovatelé už čekali jen na mě. Dřepl jsem si na paty, přitlumená karbidka tiše syčela a vrhala na plátěnou střechu nad námi mihotavý stín.

„Dva mrtví, sedmnáct raněných, z toho tři těžce. Boje nebude schopen jeden člověk. Průzkumné oddíly neobjevily po útočnicích ani stopu. Podle všeho po nás stříleli z ručně transportovaného kanónu. Chci znát vaše postřehy a názory.“

Glen nebyl nikdy příliš upovídaný, ale tentokrát se ještě vylepšil. Mlčeli jsme.

Sám jsem nevěděl, co si mám o celé situaci myslet. Před třemi týdny dostal náš prapor překvapující rozkaz přemístit se do Joudzou v severovýchodní pohraniční oblasti. Schválně jsem si prošel armádní svodky. Joudzou byl jeden z nejklidnějších rajónů a za posledních deset let se tam nepříhodilo nic, co by stálo za řeč. O rozkazech se ale nikdy nediskutuje, proto se sedm set vojáků okamžitěho nasazení určených k boji s vnějším nepřítelem přesunulo sem, do opuštěné země lesů, luk a močálů. Pětitisícové Joudzou bylo je-

diným trochu civilizovanějším místem široko daleko. Civilizovaným bylo možná trochu silné slovo, protože sem nevedla ani železnice. Permanentně podmáčená půda by koleje stejně neunesla. Už dva týdny jsme propátrávali pohraniční území a neobjevili po přírodních vetřelcích žádnou stopu. Až dnes.

„Okop v údolí byl kdysi součástí obranné linie, která měla chránit pahorek Clodik. Stáří odhaduji,“ Hruzzi se na chvíli odmlčel, „na sto padesát až dvě stě let.“

„Útočníci byli lidé, alespoň podle stop,“ řekl Alli, „obutí do obyčejných armádních bot vzor 62. Našli jsme místo, ze kterého nás ostřelovali. Podle všeho šlo o ručně přenosné dělo.“

„Tohle ukazuje spíše na vnitřního nepřitele,“ poznamenal Fill.

Byl u jednotky ještě déle než já, a třebaže jsme spolu spolupracovali jen zřídkakdy, považoval jsem ho skoro za přítele. Jako všichni ostatní jsem stoprocentně spoléhal na jeho úsudek a zběhlost v umění zacházet s magií.

Glen neříkal nic. Čekal jsem, jestli Hruzzi ostatní neseznámí se svým postřehem o ostatcích vojáků pohřbených v okolní půdě, ale mlčel. Zřejmě mu to nepřipadalo důležité. Vnitřní nepřítel bylo souhrnné označení pro špiony i pravidelné ozbrojené síly čtyř blízkých států, do nichž se dalo cestovat, aniž by se člověk musel vydat na území nikoho. Se dvěma zeměmi mělo naše království společné hranice. Všichni vnější nepřítelé pocházeli z území nikoho, nebo také z takzvaných divokých plání. Tam bylo možné doslova a do písmene vše. Na divokých pláních platily jiné přírodní zákony, obývali je nelidé nebo ještě něco mnohem nepochopitelnějšího a i všemocná zpravodajská služba včetně nejlepších mágů Akademie měla o tamním dění příliš málo informací. Navíc to málo, co se vědělo, se ve většině případů dalo označit za nepřiliš hodnověrné bajky a zkazky. Někdo zemi nikoho označoval za oblast vlády chaosu, jiný za místa se zvýšenou entropií a další za místo prolínání světů, sfér a bůhvíčeho dalšího. Záleželo na tom, zda jste naslouchali vědci, čaroději, politikovi nebo pozorovateli. Podle mě to všechno znamenalo jedno a to samé – rychlou a velmi nepříjemnou smrt pro každého normálního člověka.

„Pročešeme celou oblast Clodiku. Pomalu, opatrně a pečlivě. Pokud se tam schovávají ještě další vetřelci, najdeme je a zničíme.“

Pokud jsou to lidé, chci živého chlapa. Dva živé chlapy,“ opravil se Glen vzápětí a podíval se na mě.

Ten pohled znamenal, že jsem právě dostal úkol na zítřek. Až dosud jsem měl Glenu za dobrého, ale jinak naprosto obyčejného seržanta. Teď jsem však své mínění změnil. Byl chytrý, možná i chytřejší než poručík. Většina lidí se do sedmnáctého praporu dostala, protože měli nějaký škraloup. Ti, jejichž škraloup opravdu stál za to, byli u průzkumné roty, to znamená u nás. Poručík se z každého chyceného jazyka snažil vyrazit co nejvíc informací, jenomže nemohl překročit jistou hranici, protože později musel předat zajatce k výslechu specialistům. Už několikrát nám pomohlo, že jsme věděli víc, než nám naši nadřízení byli ochotni sdělit. Pokud bychom získali dva zajatce, jednoho bychom mohli vyslechnout pořádně a potom ho někde zakopat.

Nikdo další neměl jiné potřeby, Glen nás proto propustil a šli jsme spát.

Ráno jsem se nechal vzbudit o hodinu dřív a studoval mapu. Hranice s územím nikoho přecházela právě přes Clodik. Navíc se mi zdálo, že mapa příliš nesouhlasí se skutečností. To bylo nezvyklé, protože vojenským speciálkám se obvykle věnovala značná pozornost. Představa, že bych se měl vydat za hraniční čáru, mě znervožovala. „Venku“ jsem ještě nikdy nebyl, a to jsem u jednotky sloužil přes osm let. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem se rozhodl zajít za Fillem.

Nespál, soustředěně se probíral nějakými papíry a tvářil se nevrlé.

„Můžeš jít klidně i za hranici. S velkou pravděpodobností se nic nestane,“ řekl dřív, než jsem se stačil na cokoliv zeptat.

Mám strašně rád, když jsem pro někoho průhledný jako sklo. Mé podráždění na mně zřejmě bylo vidět, protože aby mě uchlácholil, přidal ještě další informaci.

„Podle všeho je to právě přítomnost lidí, která způsobuje, že chaos ztrácí sílu. Až tam půjdete, budete si kolem sebe vytvářet normální svět, jako byste si s sebou nesli kus království. Navíc je přechod pozvolný a tady jsme stále relativně blízko obydleného území.“

„A čím je těch lidí méně, tím hůře to funguje,“ dovtípil jsem se.

S pobaveným úsměvem přikývl.

Neměl jsem strach, že by se mí muži změnili třeba v žáby. Tak naivní jsem opravdu nebyl. Nechtěl jsem však, aby je posedla nějaká paranoia a oni se postříleli navzájem. Podobná věc se už párkrát stala. Kývl jsem Fillovi na pozdrav a vrátil se ke spacáku, abych se sbalil a připravil na všeobecný budíček. Seržant musí být vždy o krok před mužstvem. Někdy to dá opravdu fušku.

* * *

Postupovali jsme lesem v rojnici s očima na stopkách. Tak třímetro- vých. Dvanáct chlapů dokonale znalých svého řemesla. Nepotřebovali jsme na sebe mluvit, každý věděl, co má dělat a kde má právě být. Na pohled to byl obyčejný les z bříz, borovic a modřínů, ale Hruzzi se neustále mračil a jeho nervozita se přenášela na ostatní, mě nevyjí- maje. Souvislá clona mraků nepropouštěla žádný sluneční svit a pod příkrovem korun panovalo přitímí. Ve vzduchu se vznášela vlhkost, vysoká mokrá tráva řezala do rukou a brzy nás všechny zmáčela od hlavy až k patě. Gasupuréz najednou sykl, zastavil se a prohlížel si něco pod nohama. Objevili jsme zbytky dlážděné silnice. Les tady musel růst dobře stovky let. Ještě opatrněji jsme prozkoumali nejbliž- ší okolí a zjistili jsme, že mnohé terénní nerovnosti byly kdysi dávno zděnými budovami. Oficiálně popíraný a pronásledovaný názor, že království se stále zmenšuje, byl zřejmě pravdivý. Tichem promáče- ného lesa se rozlehlo suché zakašlání; okamžitě jsme se ztratili v trávě a po nezbytné pauze postupovali dál plížením.

Původce hluku se ukrýval ve stínu rozložitého buku a v masko- vacím oděvu splýval s šedivou kůrou stromu. Odložil jsem samopal i meče a nechal si pouze nůž. Oblezl jsem strážného v bezpečné vzdálenosti. Ve vysoké trávě mi často mizel z dohledu, obával jsem se, abych neztratil směr. Nakonec se mi podařilo dostat se mu do zad. Se zatajeným dechem jsem se postavil, levou rukou mu sáhl do obličeje, zvrátil hlavu a přiložil ostří nože na hrdlo.

„Nehýbej se,“ šeptl jsem mu do ucha. Na pokožce jsem cítil jemné mravenčení způsobené kontaktem s jeho kinetickým štítem. Přesunul váhu na jednu nohu.

„Nehý–“ chtěl jsem ho varovat ještě jednou, ale zastavila mě tvrdá rána loktem na solar.

Dokázal se ještě otočit, ale potom se zhroutil a z krkavice mu prýštila krev. Potlačil jsem chuť hlasitě zaklít. Protože mě teď všichni muži viděli, naznačil jsem posunkem, ať změni směr postupu o devadesát stupňů doprava. Muž stál čelem k nám, odhadoval jsem, že hlídal prostor za sebou. Chtěl jsem postupovat po linii hlídek a zkusit štěstí ještě jednou.

„Slyším zaklínání, zaklínání obětování!“ ozval se mi přímým telepatickým kontaktem v hlavě Hruzzi. „Je to někde blízko!“

Tentokrát jsem doopravdy zaklel, i když jen polohlasem. Obětování člověka je nejhorší a nejdopornější zločin, který umenšuje životy všech ostatních, oslabuje celé království a napomáhá chaosu měnit svět lidí. „Kde, sakra?“

„Někde před námi, seržante,“ odpověděl Hruzzi a v transu pokračoval deklamováním syrových slov, jejichž pouhý zvuk mi naháněl hrůzu. „Mé zbraně!“ sykl jsem.

Okamžitě jsem měl meče v pochvách a bez dalšího čekání jsem se rozběhl vpřed, přihrbený, s opakovací karabinou v jedné a zakrváceným nožem v druhé ruce. Nevěděl jsem, jestli mě ostatní následují. Posedla mě jediná myšlenka – zastavit tu příšernost. Zpoza keře se náhle vynořil ramenatý chlap s brýlemi. V ruce držel samopal. Vrhł jsem se vpřed, záchvěv mravenčení při kontaktu dvou štítů, nůž mezi jeho žebry. Hruzzi mi stále posílal do hlavy děsivé zaklínání, ale naštěstí mě opanovala bojová horečka. Běžel jsem vpřed, následovaný šelestem kroků mých mužů, ticho lesa zaplašily chaotické dávky ze samopalů, občas někdo polekaně vykřikl nebo zachroptěl. Krátkou dávkou jsem pokropil nezřetelný stín nalevo, skrývající se za dvojicí nízkých smrčků, najednou mi půda uhnula pod nohama a zády jsem dopadl na kamenný katafalk. Z nebe sjelo ostří a zasáhlo mě do ramene, někdo pode mnou zanaříkal. Oproti obloze se rýsovaly siluety dvanácti lidí s obličejí krytými kápěmi, člověk u mé hlavy se chystal k dalšímu bodnutí. Sekl jsem po něm nožem a současně začal střílet. Rachot výstřelů se odrážel od kamenných stěn, siluety se hroutily, první z mých vojáků seskakovali dolů.

Skulil jsem se z katafalku, koutkem oka zaregistroval plačící dívčí obličej. Přestože jsem spadl přímo na ni, vypadala v pořádku. Ocitl jsem se v jakési nezastřešené místnosti zahloubené do země. Možná sklep domu, který už dávno nestál.

„Zůstaňte nahoře!“ zařval jsem, abychom se všichni neocitli v pasti. Někdo mě střelil do zad. Velkorážný náboj mi vyrazil dech, muž v kápi se protáhl kolem mě a zmizel v černém otvoru v protější stěně. Byl to ten, kterého jsem škrábl nožem do ruky. Rubínové krystalky na koženém řemenu kolem mého levého předloktí ztratily barvu, kinetický štít byl vyčerpán. Z vchodu do podzemí se vynořil neznámý ozbrojenec, za ním se tlačili další. Už se vzpamatovali. Odhodil jsem karabinu, tasil meč, a než stačil vystřelit, usekl mu ruku, v níž držel zbraň. Někdo z našich hodil granát přímo do díry, vzápětí ho následovaly další dva. Praštil jsem sebou na zem, stísněný prostor na pár chvil opanovaly ošklivě ječící střepiny. Než exploze dozněla, podařilo se mi z amputované ruky sundat kožený chránič s rubíny. Díky bohu, že zvyky vojáků jsou tak podobné.

Opatrně jsem se postavil. Z podzemí zatím nikdo nevycházel. Uprostřed nezastřešené místnosti stál kamenný katafalk se stružkami na odvod krve. Na něm stále ležela dívka, na kterou jsem spadl a tím ji zachránil před obětní dýkou. Šest mých vojáků se krčilo u stěn se zbraněmi v pohotovosti a čekalo na rozkazy, obrovitý Gasapuréz hlídal u díry.

Podíval jsem se nahoru na Hruzziho. „Stihli jsme to,“ zazubil jsem se. Cítil jsem nesmírnou úlevu a grimasa byla jen její lehkou ozvěnou. Hruzzi se neusmál, pouze ukázal na zlatě se lesknoucí pohár stojící pod katafalkem. V nastalém tichu jsme všichni slyšeli cinkání dopadajících rubínových kapek. Jenomže to byla má krev, ne toho děvčete. Napjatý klid narušil tlumený zvuk výstřelů. Přišly mi příliš vzdálené na to, aby měly co dělat přímo s námi.

„Prohledáme to a zmizíme!“ rozhodl jsem, jenomže vzápětí se ozvala náušnice.

„Tady Glen! Nutně vás potřebujeme. Je jich víc, jsou lépe vyzbrojeni! Vpadněte jim do zad.“ Následovala lokace a popis terénu. Zaklel jsem. „Padáme!“ změnil jsem rozkaz.

* * *

Přišli jsme v poslední chvíli. Vypadalo to, že Glenu s Allim chytili do kleští v pro ně nejnepříznivějším místě, v močálovité proláklině obklopené ze všech stran lesem. Překvapivým útokem na meče následovaným použitím veškeré palebné kapacity roty se nám podařilo obklíčení rozbít a potom jsme se rychle všichni stáhli. Celou noc jsme ustupovali lesem souběžně s hranicí, abychom se dostali do pro nás známějšího terénu. Celková bilance byla hrozná. Přišli jsme o dalších sedm mužů, k tomu deset zraněných, které jsme museli nést. Munice i podpurný materiál docházely. Naprosto vyčerpání jsme se utábořili na kraji rozsáhlého rašeliniště. Podal jsem hlášení, rozdělil hlídky a šel si lehnout. O zachráněnou dívku se staral Gasupuréz. Zpočátku jsem ho podezíral, že ji mohutný minometčík chce do postele, ale choval se k ní láskyplně jako k vlastní dceři. Její výslech nevedl k ničemu. Podle Filla i ostatních čarodějů jí vymazali paměť, nebo při hrůzném zážitku utrpěla těžkou amnézií. Na pohled to byla obyčejná jedenáctiletá holka v šatech, které mohly pocházet odkudkoliv. Kůži na ruku měla jemnou, určitě nikdy nepracovala na poli jako vesnické děti.

Posunul jsem si lůžko dál od ostatních za kořeny vyvráceného smrku. Noc byla studená a sychravá jako vždycky. Rozdělovat ohně Glen zakázal. Ani jsem nenadával, protože nám nezbývalo nic jiného. Ze tmy se vynořil Hruzzi s Fillem.

„Nic mi do toho není, ale proč jste na mou informaci o zaklínání zareagoval tak zuřivě, skoro bych řekl zbrkle, pane?“ zeptal se Hruzzi bez jakéhokoliv úvodu.

Nemusel jsem mu odpovídat, ale na vztazích velitele a pozorovatele často závisí osud celé jednotky, navíc jsem o tom sám přemýšlel většinu noci. Obětování člověka je sice opravdu ten nejhorší zločin, ale to nevysvětlovalo mou reakci. V rotě jsem měl lidi, kteří spáchali věci jen o chlup méně příšerné, a vycházel jsem s nimi v pohodě.

„Může to mít souvislost s tvou minulostí,“ nadhodil Fill.

Asi měl pravdu, ale nechtělo se mi o tom vykládat. Patřil jsem k těm lidem v jednotce, kteří o své minulosti mlčeli. Pocházel jsem z dobré rodiny. Můj otec byl teoretik na volné noze, často pracoval

pro velké klany nebo pro vládu. Teoretik znamenalo, že nebyl schopen čarovat, ale dokonale ovládal principy magie a dokázal navrhovat strukturní vzorce nových kouzel. Nebo naopak dekódovat diagramy kouzel bez popisů. Matka pocházela ze šlechtického rodu, ale protože byla až čtvrtá v pořadí, podle heraldické tradice už sama šlechtičnou nebyla. Byla to jemná žena s vynikajícím hudebním sluchem. Velkým otcovým koníčkem byla historie. Nepravdělně se vydával na studijní cesty, aby se seznámil s různými dějepisnými prameny, nebo si ověřil informace, ke kterým se dostal v archivech. Poslední cesta, kterou uskutečnil, byla právě někam sem na severovýchod. Bohužel jsem si nepamatoval přesně kam. V té době mě víc zajímala jeho práce než koníčky. Chtěl jsem být jako on, rozumět kouzlům, listovat ve starých knihách a pronášet řeči, kterým ostatní pozorně naslouchají. A potom mé šťastné dětství skončilo. Otec odjel na svou studijní cestu a zmizel. Co se s ním stalo, jsem se nikdy nedozvěděl. Matku brzy na to začali navštěvovat příslušníci kontrarozvědky a stále víc času trávila v jejich vyšetřovacích celách. Nakonec spáchala sebevraždu. Mě poslali do sirotčince, který ve skutečnosti byl vězením pro mladistvé.

V království neexistuje oficiální trest smrti kvůli možnému a v minulosti mockrát prokázanému zneužívání poprav pro magické rituály. Nepohodlných lidí se stát zbavuje jinak, například tím, že je umístí do průzkumné roty sedmnáctého praporu. Takový osud ještě není zdaleka nejhorší. Mohou ho také poslat těžit aktivní drahokamy. Po pěti letech v dolech se člověk změní v poslušnou trosku s vypáleným mozkiem, která nejí a nepije, pokud to někdo nepřikáže. Nebo z něj udělají pokusného králíka pro výzkum Chandrekosovy meze. To se pak jeho život nepočítá na roky, ale na měsíce a týdny.

Obvykle jsem se vzpomínkám bránil, ale tentokrát se mi vybavovaly s neobvyklou naléhavostí a nedokázal jsem je zaplašit. Samozřejmě, že mě do armády neposlali hned.

Začalo to ústavem pro sirotky, kde se při troše šikovnosti dalo přežít. Po dovršení patnácti let jsem se však nestal svobodným občanem, ale jako potenciálně nebezpečného potomka špiona mě poslali do převýchovního vězení. Vypadal jsem na dvanáct, hubený, neohra-

baný, typický studijní typ. Hned prvního dne mi bachař přezdívaný Kláda poručil, abych se večer hlásil v jeho kanceláři. Přitahovali ho právě takoví chlapečci, jako jsem byl já. Kláda se mu říkalo kvůli velikosti jeho penisu. Stál jsem před ním tehdy v pozoru a příšerně se bál. Strachy jsem se počural a pak to ve mně prasklo. Rozbil jsem mu hlavu mosazným stolním svícnem. Napůl šílený jsem do něj bušil, dokud neměl místo obličejů kaši z krve a rozsekané kůže. V tu chvíli jsem se mstil za léta vězení a všechna příkoří. Také jsem se tehdy rozhodl, že se už nikdy nikoho ani ničeho nebudu bát, že budu se vším bojovat. Kupodivu mě neodsoudili, protože se za mě zaručil kapitán, který tu věc vyšetřoval. Mnohokrát jsem mu musel popisovat, jak jsem se s Kládou honil po jeho kanceláři a jak jsem ho nakonec uzemnil. Až později jsem pochopil proč.

Uvědomil jsem si, že křečovitě svírám čelisti a tuhnou mi lícni svaly. To mi pomohlo vrátit se z minulosti zpět.

„Oba už jste mě viděli v ringu, jsem agresivní člověk,“ odpověděl jsem klidně Hruzzimu s Fillem, „ta věc mě naštvála a chtěl jsem ji za každou cenu překazit. Instinktivně jsem věděl, že máme málo času.“

Fill mě chvíli přemítavě pozoroval.

„Může to tak být. Doufám ale, že svou chladnokrevnost nenecháš odpočívat příliš často, Lancelote. Nám všem by se to nemuselo vyplatit,“ řekl nakonec a kývl mi na pozdrav. Oba dva odešli společně a já mohl konečně spát.

* * *

Do Joudzou jsme dorazili za dva dny bez dalších problémů. Buď nás nepronásledovali, nebo jsme na ně byli příliš rychlí a nebo to zařídil Fill, který celé dva dny na něčem neustále pracoval.

Náš prapor se v Joudzou usídlil v jediné místní škole a přilehlých budovách. Místní děti měly proto neplánované prázdniny. Jako seržant jsem měl nárok na vlastní kutloch. Původně to vlastně byl kabinet historie. Společnost mi v něm dělaly jen stovky knih v policích a kromě malého stolu, židle a postele se do něho nic dalšího nevešlo.

Umyl jsem se, převlékl a právě jsem se chystal do jídelny na opožděnou večeři pro naši rotu, když jsem dostal rozkaz hlásit se u velitele praporu, kapitána Kasowitze. Nehodilo se mi to, ve městě byl jen jeden nevěstinec a kdo se opozdil, měl většinou smůlu.

V kapitánově pracovně kromě Glena a kapitána samotného seděli ještě dva další muži. Nebyli oblečeni v uniformách, ale jejich oděv z velmi kvalitní látky se střídým stříhem prozrazoval příslušnost k armádě. „Seržant Lancelot, pane,“ ohlásil jsem se.

„Kdy jste se poprvé dostali do kontaktu s nepřítelem?“ vybafl na mě jeden z dvojice.

Netušil jsem, co jsou ti dva zač, ale bylo mi jasné, že přinášejí problémy. Během svého života jsem se naučil vyhýbat se lidem představujícím královskou moc. Čím vyšší šarže, čím vyšší úředník, tím to pro mě bylo horší, protože jsem si s sebou nesl Kainovo znamení skutku způsobeného mým otcem. Můj dobrodinec kapitán, který mě zprostil obvinění z vraždy, mě mnohokrát upozorňoval, že se nemám vyptávat.

„Plukovník McGregor a major Michail Pover přijeli přímo z hlavního města. Patří ke skupině pro vyšetřování vnitřních záležitostí. Je v našem zájmu s nimi maximálně spolupracovat,“ vysvětlil kapitán a tvářil se neutrálně.

Nechápal jsem, jak se v Joudzou mohli objevit tak rychle. Fill nebo některý z pozorovatelů sice určitě kapitána o událostech na hranici informoval okamžitě a on zprávy postoupil dál, ale i tak byly dva dny na cestu z hlavního města málo. Ledaže by si plukovník s majorem nechali vypravit vojenský speciální vlak až do nejbližší železniční stanice.

O chvíli později jsem znal i důvod jejich návštěvy. Byl velmi prozaický a vysvětloval rychlost, s jakou se zde objevili. Neměl totiž nic společného s ozbrojenými bojůvkami. Náš prapor neměl být dislokován v Joudzou v severovýchodní pohraniční oblasti, ale v Joudzou v severozápadní oblasti. Někde se stala chyba. Velmi zdvořile jsem jim odpověděl na všechny otázky a po hodině byl propuštěn. Na bordel už bylo pozdě. Po večeři jsem se vrátil do kabinetu a šel spát.

Ráno, jako všichni ostatní, kteří se vrátili z akce, jsem měl volno. Dozvěděl jsem se, že vyšetřovatele doprovázela suita asi

dvaceti lidí. Polovina úředníků a polovina vojáků. Naštěstí přinesli noviny, Cardulský raník. Byly sice už tři dny staré, ale stále o týden čerstvější než cokoliv jiného v téhle díře. Po obědě na mě konečně přišla řada. Zavřel jsem se v kabinetě a četl si. Nic zvláštního se nedělo. Obvyklé vzájemné osočování úředníků jednotlivých ministerstev, úspěšný zátah na pašeráky aktivních krystalů z našeho království do Grudie, sousedního guvernátu, několik obecně pozitivně laděných článků o královně. Jako obvykle se do žádných malých věcí nemíchala. Starala se hlavně o vztahy s našimi sousedy a udržování Cest s velkým C, jediných skoro bezpečných průchodů umožňujících spojení s dalšími státy. Cesty vedly právě přes divoké pláně a tvořily jakási vlákna pavučiny spojující ostrůvky civilizace utopené v divokém světě nikoho. Královna byla velmi schopná, vynikající čaroděj, politik i stratég. Jenomže se zdálo, že v poslední době i přes její nepopiratelné přednosti ztrácíme spojení s ostatními zeměmi. Malá zprávička na zadní straně informovala, že jihovýchodní cesta umožňující kontakt s horskými klanovými státy byla dočasně přerušena. Vždy psali dočasně, ale nepamatoval jsem si, že bych četl článek o znovuotevření. Pokud jsem se nepletl, zbývaly poslední dvě Cesty, kterými se dalo odjet pryč. Bez nich by se království spolu s našimi čtyřmi sousedy opravdu změnilo v izolovaný ostrov obývaný zhruba pěti miliony lidí. Předal jsem noviny dalšímu zájemci v pořadí a šel se podívat mezi lidi. Jedna věc byly články v novinách a druhá ústně kolující informace.

Kampariho s ostatními jsem našel ve vstupním sále budovy. Přenesli sem několik lavic a židlí a snažili se v pokeru obehřát trojici vojáků, která přijela s vyšetřovateli. Zatím se jim příliš nedařilo, štěstí se příklánělo střídavě na jednu i na druhou stranu. Venku přšelo, ale někdo pořádně rozfajroval kamna, takže i tady bylo docela teplo a útulně.

„Sem slyšel, že ste měl šťastnou mušku,“ prohodil jeden z čumilů a podíval se zvědavě na mě, „prej ste je vyhmát za kopcem jako na střelnici.“

Narážel zřejmě na ostřelování z minometu, které nám všem ušetřilo spoustu problémů.

„Jo,“ odpověděl jsem, „pozorovateli se něco nezdálo. Člověk pak musí být opatrný.“

„Za to by vás mohla královna vyznamenat, zachránil ste pár lidem krk.“

Musel jsem se přemáhat, abych se nesmál. Vojáci tvrdošjně věřili staré povídačce, že nejvyšší vyznamenání, které královna uděluje, je noc strávená s ní samotnou. Možná před tisíci lety, kdy státy teprve vznikaly a jádro armády tvořilo patnáct obrněných jezdců na koních. Poslední věc, po které jsem toužil, bylo setkání s královnou.

„Možná,“ odušil jsem a dál to nekomentoval.

Poznámka vyvolala celou řadu historek o tom, co kdo kdy slyšel nebo zažil na podobné téma. Buď všichni lhali, nebo se něco podobného opravdu stávalo. Nebo královnu dublovalo množství dvojnic. Někdo přinesl láhev třešňové pálenky, potom se objevila druhá. Zaskočil jsem k sobě a vytáhl z vlastních zásob třetí. Venku se pomalu stmívalo a pršet samozřejmě nepřestávalo. Karty monotónně pleskaly o stůl, ohníčky cigaret světélkovaly v šeru a řeči se přelévaly od jednoho tématu ke druhému. Byl to jeden z těch večerů, na které se později v akci v mokřích zákopech, s krvácejícími a umírajícími kamarády po boku, dlouho vzpomíná. Nejlepší večer, jaký můžete v armádě zažít. Dozvěděl jsem se, že v severozápadním Joudzou došlo k nepokojům. Tamní pohraniční posádka byla napadena útočníky ze země nikoho. Použili pár kouzel, zmasakrovali vesnici a zase se stáhli. Prý to nebyli tak docela lidé. Na obličejích měli nějaké masky, jako by nemohli dýchat náš vzduch. Venku bylo možné všechno. Takle informace úplně vysvětlovala přítomnost vyšetřovatelů.

Opustil jsem pokerovou partii, která se pomalu zvrhávala v pitku, a šel k sobě. Ne že bych se nenapil, ale od jisté úrovně hladiny alkoholu v krvi není přítomnost nadřizeného, i když je to jen seržant, žádoucí. Měl jsem chuť na dalšího panáka a ještě víc jsem toužil po teple. Studenou sychravost uplynulých dní strávených venku jsem stále cítil v kostech.

Otevřel jsem dveře a překvapeně zůstal stát. Na stole přisunutém ke knihovně stála neznámá žena a snažila se dosáhnout na nejsvrchnější polici. Jak se natahovala, stavěla se na špičky a látka

světle modré blůzy se jí pnula přes ňadra. Dlouhé vlasy, jejichž barvu jsem nebyl schopen v přítmí určit, měla stočené do přísného drdolu, linii hrdla i lícních kostí však měla jemnou, typicky ženskou – lákající k políbení vystihovalo dojem nejpřesněji. Na stole stála na boso, boty nechala na podlaze. Postoj na špičkách zvýrazňoval kontrast útlých kotníků a plných svůdných lýtek.

„Eh, promiňte,“ řekla rozpačitě, když mě zaregistrovala, „přišla jsem si jen pro nějaké učebnice. Jsem učitelka dějepisu a všechny mé knihy zůstaly tady. Učím děti doma a potřebuji se připravit. Klepala jsem –“

„To je v pořádku,“ zarazil jsem ji a opřel se o zárubeň dveří, „vezměte si, co potřebujete.“

Chvíli váhala a potom, jako by si uvědomila absurdnost situace, pokračovala v prohledávání police. Po celou dobu jsem si ji prohlížel a nakonec jsem téměř litoval, že už s výběrem skončila.

„Mohla byste mi doporučit nějakou knihu o sto padesát až dvě stě let starých událostech? Zajímá mě hlavně vojenství a potom možná,“ zaváhal jsem, „historie magie.“

Překvapeně se na mě podívala, pravděpodobně mě podezřívala, že to říkám jen proto, aby ještě chvíli stála na stole. No, bylo to tak půl napůl.

„Dominika Keefová,“ představila se, když konečně sestoupila ze svého piedestalu.

Podala mi ruku a já najednou nevěděl, co mám udělat. Ve výcvikovém táboře jsme chování k ženám nikdy moc netrénovali. Obyčejně jsem jí potřásl pravicí. Oči se jí usmály, ale jinak se tvářila vážně.

„Tady je kniha, kterou jste chtěl,“ řekla a ukázala na útlý svazek, „já už raději půjdu domů, začíná být moc pozdě. Ještě jednou se vám omlouvám, že jsem sem tak vtrhla,“ rozloučila se.

„Doprovodím vás.“

V očích se jí objevila ostražitost.

„Slyšíte ten hluk? Řekl bych, že sklady místních hospod zejí prázdnotou a vojáci se dostávají do nálady. Bude pro vás bezpečnější, když budete mít společnost,“ vysvětlil jsem.

Asi si to neuvědomovala, ale dostala se mezi divokou sebranku, která znala jen jeden druh žen. Já vlastně také, jenomže ve mně zůstala část

výchovy mé matky a nechtěl jsem, aby tahle půvabná učitelka padla do spárů mých kumpánů. Lidé, kteří každý druhý den nastavují krk a jejichž postavení není o mnoho horší než místo otroka v dolech, jsou někdy ve výkladu zásad slušného chování poměrně velkorysí. Také krutí, bezohlední a smrtelně nebezpeční. Znal jsem je dokonale, protože byli mou rodinou. Navíc doprovodit ji domů mohlo být příjemné.

„Aha, jeden muž je lepší než mnoho a ten jeden může odradit ty druhé,“ pochopila okamžitě.

Bez dalšího váhání si obula těžká bagančata pod kolena a oblékla dlouhý přšiplášť s kapucí. Knížky zabalila do voskovaného papíru a vložila do koženého vaku s popruhem přes rameno.

Naše provizorní kasárna jsme opustili zadním vchodem, stejným, kterým se dostala dovnitř. Stále přšelo, světlo lucerny, kterou jsem vzal s sebou, se odráželo v četných kalužích. Jinak byl svět černý. Joudzou mělo daleko do velkého města s dlážděnými cestami a nočními pochůzkáři bdícími nad pořádkem. Pouliční osvětlení zde bylo jen ve dvou centrálních čtvrtích.

Bydlela daleko, skoro na kraji města. Z toho jsem usoudil, že ani tady není učitelství příliš lukrativní zaměstnání. Během cesty jsme téměř nehovořili. Když se se mnou loučila u domu, přelétla mě zkoumavým pohledem, jako by se snažila odhadnout, co jsem zač. Dveře bouchly, klíč zarachotil, za okamžik se za zamřížovanými okny rozsvítilo. Chvilí jsem stál schovaný pod stromem a přemýšlel nad tím, jak se svléká, umývá nebo možná i koupe, potom si natahuje saténovou noční košili a jde spát. I když, učitelky si možná saténové noční košile nemohou dovolit. Neřekla mi to, ale určitě bydlela sama. Než přišla, bylo v domě zhasnuto, navíc by ji žádný muž, pokud nebyl padlý na hlavu, nepustil v takové tmě ven.

Ráno mě vzbudil poslíček. Měl jsem se hlásit u kapitána ještě před ranní poradou. Umyl jsem se, oblékl do vycházkové uniformy a nechal se uvést do jeho pracovny. McGregor s Poverem už tam čekali, s nimi Glen a Alli.

Kapitán mi nedal moc času na rozmyšlenou.

„Plukovník McGregor a major Pover se rozhodli zjistit podrobnosti o obětišti, které jste se svou četou objevil. Vy a vaše četa jste jim k dispozici.“

Nelíbilo se mi, že jsem se dostal pod velení hlavounů z města, ale co jsem mohl dělat.

„Rozkaz, pane,“ zasalutoval jsem způsobem, kterému nemohl nic vytknout ani arbitr etikety a vojenské disciplíny pocházející přímo z královského dvora.

„Seznamte se s technikou, kterou budete užívat. Až do zítřejšího rána máte spolu s vašimi muži volno,“ dostal jsem ještě jeden rozkaz.

Kapitánovu velkomyslnost jsem pochopil ve chvíli, kdy jsem si prohlížel naši novou výzbroj a výstroj. Za jednu z provizorních zbrojnic pro těžkou techniku sloužila dočasně zabavená stodola školního statku. Uvnitř, vedle obrovské stavby z beden plných munice, stálo pět vozů. Nebyly to klasické parní nákladáky běžně užívané pro přepravu těžkých nákladů, ale mnohem menší terénní džipy pro čtyři muže s nástavbou pro otočný kulomet. Fill už tam čekal. Opíral se o velkou bednu, podle označení s osmdesátkovými náložemi do minometu, cucal stéblo trávy a zamýšleně si auta prohlížel. Už na první pohled byly vozy příliš malé a příliš technicky dokonalé. Nikde jsem neviděl pancéřovaný parní kotel nebo tendr pro uhlí.

„To asi nebudou parní mašiny,“ řekl jsem tiše.

„Nejsou, pohání je spalovací motor na petrolej,“ potvrdil Fill zachmuřeně.

„A také asi nebudou pod Chandrekosovou mezí,“ vyslovil jsem nahlas svou obavu.

Teprve teď se na mě podíval a jeho hubenou, věčně kamennou tvář ozdobil úsměv vřelý jako poslední zbyteček scvrklé rtuti zamrzlý na dně baňky teploměru.

„Samozřejmě máš pravdu, Lancelote. Jsou tak hodně nad, že o tom ani nemá smysl přemýšlet. Desetkrát, stokrát,“ pokrčil rameny.

Zaklel jsem a v prvním popudu mysli chtěl raději riskovat neposlechnutí rozkazu než tohle. Třeba by mě nezastřelili.

Lidský výtvor, který svou složitostí zůstává pod Chandrekosovou mezí, je stabilní. To znamená, že k jeho zničení potřebujete stejné množství energie v jakékoliv magické formě jako například ke zničení obdobného množství žuly. Výrobky, předměty, věci nad Chandrekosovou mezí jsou nestabilní. Každý čaroděj příštípkař snadno

najde správné místo, bod ve struktuře, s jehož pomocí může jedinou myšlenkou a stopovým množstvím moci způsobit totální destrukci, explozi o síle stovek tisíců tun dynamitu. Pro předměty, v nichž se technická složitost kombinuje s užitím magie, je Chandrekosova mez extrémně nízká a k destrukci dochází často i samovolně. Výjimky potvrzující pravidlo se samozřejmě najdou, ale je jich jen pár. Například brusné kotouče, vrtačky, pily všech řemeslníků a manufaktur pohání primitivní, energii koncentrující zaklínadlo zabudované do drobných krystalků aktivní záhnědy. Zkuste však stejné nebo obdobné zaklínadlo použít k pohonu větrného mlýna či kovářského hamru a dřív nebo později vám všechno samovolně vyletí do vzduchu. Můj otec o tom často přemýšlel a vytvořil svou vlastní vysvětlující teorii.

„Jak to, že to ještě nevybuchlo?“ zeptal jsem se.

Fill bez řeči přistoupil k nejbližšímu džípu a zvedl kapotu motoru.

Na vnitřní straně plechu byl fosforeskující zelenou vyveden komplikovaný diagram z čar a složitých symbolů. Když jsem se chtěl soustředit na jednotlivé detaily, zjistil jsem, že to nedokáže a bolí mě oči. Rychle jsem stočil pohled stranou. Magické diagramy mohou netrénovaný mozek bez nadání velmi rychle nevratně poškodit.

„Vypadá to jako velmi dokonalé kouzlo,“ řekl jsem.

Fill se ušklíbl a probodl mě pohledem.

„Přesně tak. Nic podobného jsem ještě neviděl, zřejmě přímo z tajných laboratoří armády. Tak dokonalé, že dostat se skrz by mi zabralo pěkných pár hodin. Jenomže já jsem jenom čaroděj třetí třídy.“

Víc vysvětlovat nemusel. Také se mohlo stát, že něco prostřelí kapotu, naruší diagram, a jací jsme byli. Džípy mi ze všeho nejvíc připomínaly barikádu z pytlů naplněných střelným prachem.

Mohl jsem dezertovat, nebo odmítnout splnit rozkaz. To mi však dávalo ještě menší šanci na přežití, než poslechnout. Napadlo mě, jaký průšvih měli asi ti dva hlavouni, že je poslali na sebevražednou misi.

Raději jsem se zavřel ve svém kutlochu a ponořil se do knížky, kterou mi doporučila má známá neznámá učitelka historie. Pojed-

návala o historii dynastie Kremonovců, posledního vládnoucího rodu před půlstoletím občanských válek. Největší pozornost samozřejmě věnovala válce s Temnou dámou, čarodějnici, která porušovala veškerá tabu a konvence, používala nekromancii, lidské oběti, negativní magii a dokonce verbovala své armády i na území nikoho. Byla to dobrá kniha, jenomže během let jsem si číst odvykl a mezi řádky mi neustále prosvítal obličej Dominiky Keefové a dokonalá linie jejích kotníků. Rozhodl jsem se, že pokud k tomu budu mít příležitost, požádám ji o schůzku. Možná bychom mohli zajít na večeři. V Joudzou existoval jeden opravdu slušný podnik, kde bych za svůj měsíční žold pořídil střídou večeři, ale k čemu jsou ztracenci jako já peníze. Zbývalo mi jen přežít nadcházející akci a mohl jsem se těšit na rande. Samozřejmě jen pokud dáma pozvání přijme.

Ráno s prvním rozbřeskem jsme nasedli do našich pohyblivých rakví a vyjeli. Petrolejové reflektory se srdnatě zakusovaly do mlhy, ale místo, aby z ní vylovily cestu a obrysy krajiny, zobrazovaly pouze pitoreskní šedé a bílé přízraky rychle se měnící v proudech nestálého větru. Šoférům to kupodivu nevadilo, asi byli také produktem armádního výzkumu. Seděl jsem v prvním voze na sedadle spolujezdce, jednou rukou svíral karabinu a druhou se pevně držel za madlo, abych při některém z častých zhoupnutí nedobrovolně nevystoupil. Vibrace motorů spalujících ve zběsilém tempu petrolej pronikaly až do morku kostí, ale jinak nebylo slyšet nic, řítili jsme se ránem jako přízraky. Zvuk tlumily obsidiánové lapače umístěné do dřeva palubní desky. S časem se rozpálily a mírně světélkovaly.

Na oddíl sestavený z pouhých dvaceti lidí jsme disponovali opravdu slušnou palebnou silou: dva těžké kulometry, dva minometry, všichni muži vybavení opakovacími zbraněmi. Až ráno jsem se od zbrojře dozvěděl, že i naše příruční výbavička byla výrazně vylepšena. Vzhledem k existenci Chandrekosovy meze je výkon palných zbraní omezen. Při jisté kadenci, která závisí na ráži, se celý technický systém stává nestabilní a může explodovat, ať už samovolně, nebo s malinkou pomocí nepřátelského čaroděje. Každý samopal, karabina, kulomet, kterými jsme byli ozbrojeni, měly k uzávěru přilepený malý kousek kosti, do jejíhož povrchu byl vy-

leptán miniaturní ornament. Kost pocházela z těla vojáka veterána a díky ní jsme mohli používat výbušné střelivo a odstranit umělé omezovače kadence. Nahlas jsem to neříkal, ale na svém soukromém žebříčku nebezpečnosti bojových akcí jsem nám všem snížil pravděpodobnost přežití o pár dalších bodíků. Takový je úděl průzkumníků.

Za tři hodiny jsme se přiblížili k oblasti, kde jsme před pěti dny s naší rotou operovali. Aniž by se Povera na něco ptal, přikázal McGregor zastavit. Připadalo mi, že je mezi nimi stejný vztah jako mezi velitelem a čarodějem nebo velitelem a pozorovatelem. Operační věci nechávali na mně a věnovali se svým vlastním záležitostem. Vybral jsem proto mělkou proláklinu na vrcholu plochého hřebenu, vozy schoval do ní a muže rozmístil okolo. Podle mapy jsme se nacházeli přesně na imaginární čáře oddělující království a území nikoho. Na pohled však nebyla patrná žádná změna. Moře nevysokých kopců a nehlubokých údolí, vřesoviště a husté jehličnaté nebo smíšené lesíky protkané sítí mokřadů. Zastávka trvala hodinu, potom dal Pover rozkaz k další jízdě. Z nějakého důvodu změnil zasedací pořádek a dostal jsem ho za spoléčníka. Už jsme nepostupovali přímočaře, ale cik cak a každou chvíli jsme zastavovali, aby si ti dva ujasnili další směr. Džípy se ukázaly jako vynikající vozidla, na podhuštěných kolech dokázaly projet slatinou, kde by se pěšák propadl až po kolena. Tím víc mě však znervózňovaly. K přenocování jsme se utábořili třicet kilometrů daleko v zemi nikoho. Někdo by řekl v zemi chaosu, pro nás to představovalo to samé.

Zkontroloval jsem hlídky a šel spát. Všiml jsem si Filla sedícího na spacáku. Čaroděj obvykle chodil spát jako poslední a vstával první. Teď však jen upíral pohled na plecháč s večerní menáží. Dlouholetým používáním otřískaná lžice sama od sebe míchala hustou a výživnou, ale samozřejmě pořádně nechutnou šlichtu, která nás měla na celý den zasytit. Překvapilo mě to, nikdy jsem Filla neviděl namáhat se víc než musel. Zamíchat si polévku ručně bylo mnohem jednodušší.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se mě.

Když viděl můj nechápavý pohled, usmál se, ale v šeru to vypadalo spíše jako škleb. Jako hodně nervózní škleb.

„To není moje práce, to samo,“ dodal, když viděl, že stále nic nechápu.

„Soustřeď se a zkus si něco přát,“ pobídl mě.

Místo polévky jsem měl chuť na půllitr dobrého, správně vychlazeného piva. Lžice se roztočila rychleji, Fill si k pokrmu přivoněl a podal mi ho.

Vonělo to jako pivo, vypadalo to jako pivo. Přinutil jsem se napít. V chuti jsem nezpozoroval žádný rozdíl – bylo to pivo!

„Nacházíme se v prostoru nesmírně koncentrované moci. Někdo uvádí do pohybu takové síly, že naše přání, možná i pouhé myšlenky, přetvářejí realitu a stávají se pro nás skutečností.“

Uzávěr mé karabiny při samovolném natažení cvakl. Stačilo na to pomyslet.

„Opatrně, Lancelote!“ varoval mě šeptem.

„McGregor s Poverem?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou.

„Ti dva za to určitě nemohou. Prostor splněných přání je v učebnicích uváděn jen jako teoretická možnost, zatím ho nikdo nikdy nevytvořil ani nepozoroval. Možná by bylo lepší, kdyby šli muži spát. Z opatrnosti, aby si náhodou nepředstavovali něco zvláštního. Pokud by přeměna vyžadovala velké množství energie, mohl by si nás někdo všimnout.“

Nasypal mi do dlaně hrst bílých tabletek.

O deset minut později už všichni kromě mě, majora s plukovníkem, Filla a Hruzziho klidně spali. Upíral jsem pohled do tmy, která se hemžila přízraky. Ať jsem se otáčel kamkoliv, neustále jsem je viděl periferním viděním na okraji zorného pole. Zástupy zmutovaných lidí, podivná města, stavby, jejichž účel ani tvůrce jsem nedokázal pochopit, rituály obětování, při nichž umíraly desetitisíce živých bytostí a které do křehké rovnováhy chaosu a reality vnášely další nestabilitu. Až po dlouhé době jsem podle pravidelně se opakujících reálií pochopil, že to nejsou halucinace. Energie, v jejímž poli jsme se nacházeli, mi zprostředkovala pohled na věci vzdálené v prostoru a možná i v čase. Viděl jsem je, protože jsem si přál zpozorovat naše nepřátele. Plnila se tady přece veškerá přání.

„Jak velká může být tahle oblast koncentrované moci?“ zeptal jsem se Filla někdy po půlnoci.

„Záleží na tom, co tím kdo sleduje a jakou silou disponuje,“ odpovéděl okamžitě.

Pochopil jsem, že sám nad něčím podobným přemítá.

„A kdyby se táhla podél celých našich hranic?“

„Pak by to znamenalo, že se někdo snaží prolomit obranu společnosti všech pěti zemí, narušit zde stabilitu reality a pravděpodobně zavést nový pořádek. Zřejmě takový jako v zemích chaosu.“

Při jeho vysvětlení mě zamrazilo. Naštěstí já byl jen seržant a on čaroděj třetí třídy. Bylo to jen naše hloupé fantazírování podpořené strachem mužů, kteří riskují krk proti něčemu neznámému.

Někdo mnou třásl.

Zaklel jsem a otevřel oči. Usnul jsem! Neodpustitelné! Chtěl jsem se postavit, ale McGregor, který se nade mnou skláněl, mi to nedovolil.

„Až za chvíli, seržante.“

Zjistil jsem, že všechno je pokryto dvaceticentimetrovou vrstvou sněhu. Spící muži včetně mě také. Vzduch pátil v plicích, jako by silně mrzlo, necítil jsem vlastní tělo. McGregor mumlal něco, čemu jsem nerozuměl, dlaň mi opíral o hrudník v místě, kde tluče srdce. Postupně se do mě vracelo teplo a s ním i život.

„Co se stalo? Ostatní jsou mrtví?“ zeptal jsem se.

„Nejsou. Víc vás nemusí zajímat, seržante,“ odbyl mě.

„Je to následek nedokončeného pokusu o shromáždění moci a provedení nějakého kouzla. Někdo to zabalil v polovině a potřeboval spoustu energie, aby zabránil magickému kolapsu. Proto je všude zima, vzal si ji z okolí,“ vysvětlil mi Fill.

Právě vstával a setřepával ze sebe sníh.

„Na čaroděje třetí třídy toho víte příliš mnoho!“ řekl McGregor popuzeně a věnoval Fillovi zlostný pohled.

Na Filla to působilo asi jako vítr vyvolaný máváním motýlích křídel.

„Nejvíce se to podobá zvládnutému přerušení rituálu obětování. Samozřejmě v mnohem větším měřítku,“ pokračoval.

„Obětování, zvláště z magických důvodů, je zločin proti státu! Všechny informace z této oblasti jsou přísně utajované!“ vzplál McGregor vztekem.

„Nechte těch řečí a pomozte mi co nejrychleji probrat ostatní, než pod tím podchlazeným sněhem omrznou,“ přerušil začínající hádku Pover.

Poslechli jsme ho.

Protože se blížil úsvit, McGregor rozhodl, že co nejdřív vyrazíme dál. Při balení tábora a přípravě na cestu jsem přemýšlel o obětování dívky, které jsme před několika dny překazili. Tahle magií způsobená zima s tím mohla mít něco společného. Nejraději bych se na obětiště podíval ještě jednou. Třeba bychom tam někoho našli, nebo objevili další stopy. Taky to bylo mnohem blíž hranice. McGregor s Poverem měli naštěstí stejný názor.

Asi deset kilometrů vzdušnou čarou od obětiště jsme zamaskovali džípy v malém lesíku a dál postupovali pěšky. Muži věděli, že jde do tuhého, a vůbec nereptali, když museli kulometry a minomet tahat na hřebtech. Mohutný Gasupuréz si dokonce k předepsanému nákladu náloží do minometu pár přidal. Plukovník s majorem se každou chvíli zastavovali, debatovali nad nějakými přístroji a Pover dlouhé minuty meditoval. Hruzzi s Fillem se chovali podobně, i když k tomu neměli tolik vybavení.

K lesíku, ve kterém jsme se střetli s nepřítelem, jsme se tentokrát přibližovali z opačné strany. Nemohl jsem se přesně zorientovat v mapě, v nekonečném moři kopečků, lesíků a mokřadů se dalo snadno zabloudit. Po drsné noci, ledovém probuzení a dvaceti kilometrech s plnou polní na zádech jsme toho měli všichni plné zuby. Povolil jsem mužstvu deset minut odpočinku a vyslal zvědy, aby ještě jednou obhlédli terén před námi. Podle mapy nás čekal přechod přes další mělké údolí zčásti vyplněné močálem a měli jsme být u cíle. Všechno šlo na první pohled podle plánu, postupovali jsme krajinou jako stíny a nikdo o naší přítomnosti neměl mít nejmenší tušení. Jenomže v zátylku se mi usídlil nepříjemný mrazivý pocit, a když jsem se díval na ostatní, věděl jsem, že nejsem sám. Zvědové se vrátili. V okolí prý nebyla živá duše.

V rojnici jsme se přehoupli přes hřeben a obezřetně pokračovali svahem dolů. Zorné pole se mi na okamžik rozmazalo, asi jako když člověk dlouho leží a pak náhle vstane. Spolkl jsem zaklení, odjistil karabinu a příkrčil se. Za zády jsem slyšel kovové cvakání

zbraní připravovaných do bojové pohotovosti. Kde se ještě před okamžikem nacházelo opuštěně vyhlížející rašeliníště, se náhle rozkládalo vojenské ležení. Mohlo tam být sto, sto dvacet lidí a podle všeho se na místě zmaterializovali v době oběda, protože u polní kuchyně se tísnil hlouček mužů. Z dálky jsem nedokázal rozeznat vzhled jejich uniforem ani další podrobnosti, které by nám prozradily, co jsou zač a čí píseň zpívají. V levém rohu tábora stály tři kanóny, jaké jsem nikdy před tím neviděl. Podle obrovských bubnových zásobníků vypadaly jako opakovací zbraně, ale ráži měly hodně přes dvacet milimetrů, což znamenalo, že jsou díky své složitosti daleko za Chandrekosovou hranicí stability. Ale možná je také chránila nějaká zatracená kouzla. V každém případě však kanóny znamenaly, že mají proti nám nejen početní, ale i palebnou převahu. V přímém střetnutí by nás vymazali z povrchu zemského.

Chtěl jsem dát pokyn k tichému stáhnutí se, když někdo z mužů v táboře překvapeně vykřikl a ukazoval kamsi před sebe. Naštěstí směrem od nás. Zřejmě si až nyní uvědomili, kde se náhle ocitli, navíc jim do tábora začala pomalu téct hnědočerná rašeliníštní břečka. Neznámý čaroděj sice provedl telekinetický transport cizích vojáků s kusem území s matematickou přesností, ale zarovnal povrch půdy se dnem rašeliníště. Vzrušení v táboře stoupalo, jak i ostatní zjišťovali, že se náhle ocitli někde úplně jinde. Bylo otázkou času, kdy nás objeví. Nedělal jsem si iluze o případném diplomatickém jednání. Posunkem jsem vydal rozkaz, rozběhl se dolů svahem a současně doufal, že mě zbytek oddílu následuje. Nebylo to víc než tři sta metrů. Takovou vzdálenost zvládnou atleti při každoročních královských hrách za necelých třicet sekund. My sice měli na zádech spoustu munice a výstroje, k tomu na nohou bagančata o poznání těžší než atletické tretry, ale zase nám šlo o život. Doufal jsem, že tam budeme dřív než za půl minuty.

Přeskočil jsem potok, prodral se pásem vřesu, helma mi sklouzla do čela, okamžik jsem nic neviděl. Trhnutím hlavy jsem ji posunul zpátky a vyhnul se napůl zetlelému kmenu ležícímu v trávě. Po celou dobu jsem se snažil mířit hlavní karabiny zhruba do středu nepřátelského tábořiště. Další výkřik, tentokrát ne překvapený, ale

varovný. Spatřili nás. Stiskl jsem spoušť, kolem hlavy mi zahvízdala série kulek. Doufal jsem, že mě nikdo z našich netrefí.

„Ke gatlingům!“ zaječel někdo z nepřátel a oddíl vojáků se rozběhl k dělům.

První hromadná dávka měla zničující účinek, spousta jich zůstala ležet bez hnutí na zemi. Potom i oni aktivovali kinetické štíty a opětovali palbu. Rubíny na mém koženém chrániči předloktí zasvětélkovaly a pohasly při prvních zásazích. Podle razance záškubů jsem odhadoval, že stejně jako my jsou ozbrojeni malorážnými automaty. Zezadu houkl minomet, vzápětí ještě jednou, dole explodovala nálož. Gasupuréz spěchal. Věděl, že má k ostřelování jen několik sekund.

Vyměnil jsem zásobník, nepřátelé právě otáčeli první gatling směrem k nám, hrůzu nahánějící svazek hlavní se začínal točit. Jedinou dávkou by nás všechny rozsekali na kousičky. Na takový kalibr štíty nestačily. Poslední desítky metrů, srdce až v hrdle, chrčivý zvuk vlastního dechu, kapky potu v očích, hlaveň karabiny poskakující v rytmu kroků. Až teď jsem si uvědomil, že naši palbu neopětují všichni protivníci, ale že dobrá třetina z nich čeká zakleknuta v jedné linii s puškami v ruce.

Nebyly to pušky. Odhodil jsem prázdnou karabinu a aniž bych zvolnil tempo, natočil se k nepřátelské řadě bokem a zmenšil tím zásahovou plochu. Byli vyzbrojeni opakovacími brokovnicemi. Salva třeskla, energie desítek, možná stovek letících kusů sekaného olova mě téměř srazila k zemi, nováček, jehož jméno jsem ani neznal a který se mnou držel krok, zavrával, na hrudi mu vykvetly krvavé květy. Tasil jsem meče, další zásah, rubíny na předloktí se rozpálily. Vrhł jsem se mezi střelce. První tři byli nepřipraveni a umřeli rychle. Další se mě pokusil srazit pažbou, ale neporadil si s mým krátkým mečem. Rozpoutalo se peklo zběsilého boje muže proti muži. Veškerá vojenská taktika, strategie a všechno ostatní bylo k ničemu, zbývalo zabít, přežít či umřít.

Dva muži s bodáky nasazenými na dlouhých ručnicích přede mnou. Blok krátkým mečem, sek přes hrdlo dlouhým a okamžitě následující kryt proti druhému soupeři.

Byl silnější, srazil mou zbraň, bodák se dotkl mého břicha. S překvapeným zachrčením a mým druhým mečem mezi žebry se

zlomil v pase. Tři cizí na jednoho našeho. Velkého vousáče s mačetou jsem dostal zezadu, štíhlý chlapík s baretem se otočil tak nečekaně, že mě hrotem meče škrábl přes hrud'. Zaútočil jsem pohrozem na břicho, čepele po sobě sklouzly, v mazlavé břečce mu ujela noha, nedokázal se ubránit pokračování mého útoku na bok. Ostří meče uvízlo mezi jeho žebry, rukojeť mazlavá krví mi vyklouzla z ruky.

Najednou bylo ticho. Rychle jsem oddychoval, třásl se vyčerpáním a bojovou horečkou. Překvapeně jsem se rozhlédl. Na nohou se drželi kromě mě další čtyři muži – Pover, McGregor, Gasupuréz a jeden z nováčků. Ostatní byli mrtví, nebo umírali. Voda přitékající z okolí se barvila do červena, z okolních svahů stoupala mlha a spojovala se se souvislou vrstvou mraků nízko nad námi, někde zurčel potok, zacvrlikal neviditelný pták zpěvák a hlasitěji zakrákal krkavec. Těch tu bude zanedlouho více.

„Na co čekáte! Dejte se do léčení, plukovníku!“ štěkl jsem na McGregora.

Jen zavrtěl hlavou. Chvilí jsem si myslel, že je v šoku, potom však promluvil.

„Ti lidé pocházeli z divokých území a přenesl je sem někdo, kdo studoval magii na královské akademii. Zkusím ho odhalit až bude maskovat stopy své práce.“

„Plukovníku, majore, vy jim musíte pomoci! Jsou to moji muži!“ zopakoval jsem.

McGregor jen zavrtěl hlavou a otřel si zakrvácenou tvář.

„Nepřesvědčíte nás. Navíc je tohle všechno supertajná záležitost, bude lepší, když vaši muži zůstanou mrtví,“ řekl studeně Pover.

V ústech jsem ucítil krev, jak jsem se vztekem kousal do rtů.

Udělal jsem tři rychlé kroky, pronikl za McGregorův štít a přitiskl mu hlaveň revolveru pod bradu.

„Začněte s léčením, nebo vás na místě zabiju!“

Nezvyšoval jsem hlas. Mluvil jsem tiše a nechal svůj vztek bublat hluboko v útrokách, protože jinak bych ho zabil okamžitě.

„Je to zbytečné, seržante, je pravděpodobné, že bych je později stejně musel nechat odstranit. Jde o záležitost ohrožující samotné jádro celého státu.“

Plukovníkův hlas byl klidný a napůl nepřítomný, jak se věnoval slídění magickými prostředky.

Pohlédl jsem na Povera a ten se tvářil způsobem vidíš, já ti to říkal!

Výstřel pětačtyřicítky zaburácel a tlumeně se odrazil od mraků nad námi, jako na povel začalo pršet. Kapky vody mi smývaly krev a zbytky McGregorova mozku z obličejů.

„Začněte léčit, Povere, okamžitě, ano? První Hruzzihó s Fillem, pomohou vám.“

Nejprve se podíval na mě, potom na mrtvolu svého nadřízeného a bez dalšího odporování se dal do ošetřování. Náhle mi došly síly. Sedl jsem si vedle mrtvého McGregora, revolver si položil na kolena a pozoroval Povera při práci. S Hruzzim to měl snadné. Někdo mu bodákem otevřel břicho, takže vlastně ještě ani neupadl do komatu. Pover mu nacpal vnitřnosti dovnitř, aniž by se zdržoval jejich srovnáváním. Dlaně mu přiložil na ránu, a když je oddálil, byla kůže neporušená. Potom ještě chvíli čaroval a Hruzzi se úplně vzpamatoval. Byl bledý, jako by doopravdy umřel, ale pouze se rozhlédl a sám se dal do léčení. Jako druhý přišel na řadu Fill.

Stále jsem nic nedělal, protože jsem jim neuměl pomoci. Pover nemohl být jen pozorovatel, sám musel být velmi dobrým čarodějem. Fill ve spolupráci s Hruzzim, který mu napovídal a odhadoval stav raněných, si s ním příliš nezadali, spíše naopak. Během dvou hodin se jim podařilo zachránit dalších šest lidí, takže nás bylo celkem deset. Museli přitom provést tři transplantace končetin a jednu transplantaci srdce. Hruzzi tvrdil, že nejlepší bude srdce jednoho z nepřátel. I když to bylo protizákonné, Pover zákrok bez reptání provedl. Zbylí vojáci byli definitivně mrtví a ani já jsem si nechtěl zahrávat s nekromancí, nehledě na to, že něco podobného nikdo z nás neuměl.

Nechal jsem zbytek mužstva v péči ošetřovatelů a šel si prohlédnout podivná děla, která naši nepřátelé nazývali gatlingy. Ráže zhruba 30 mm, nábojové pásy z hovězí natočené na obrovských bubnech, které se podle rukojetí a kovových háků po stranách daly přepravovat na nákladních povozech. Součástí každé zbraně byl mechanismus poháněný klikou. Opřel jsem se do ní, nábojový pás se pohnul, projektil zapadl do komory, záklopka se zavřela. Kdybych

posunul kliku ještě dál, došlo by k výstřelu a současně by se připravil další náboj. Lidská síla zde nahrazovala samočinný mechanismus našich samopalů.

„Co podniknete dál, seržante, poté, co jste tak razantně převzal velení?“ zeptal se mě Pover, ale potom si všiml, s čím si hraji, a zvázněl.

„Geniální, není to stabilizováno kouzly, jedná se o obyčejný stroj! Pokud při vyšetřování prohlásíte, že jste McGregora zabil, abyste s pomocí svých mužů mohl donést tuhle zbraň k nám, možná vás zprostití viny.“

Kecal nesmysly. Zabití důstojníka mi nemohlo projít.

„Schováme se v lesíku nahoře. Vyléčení se bez pořádného odpočinku na nohou dlouho neudrží,“ odpověděl jsem mu na otázku.

„A potom?“

„Potom se vrátíme a nahlásíme, co jsme viděli.“

Uvědomoval jsem si, že mě po návratu s největší pravděpodobností odsoudí a velmi rychle umřu. To však nemělo nic společného se skutečností, že jsem se musel postarat o své muže. O muže z mé jednotky, z mé rodiny, se kterými jsem už tolik let žil. Neměl jsem nikoho jiného.

„Jdeme! Gasupuréz s majorem a Hruzzim v čele a mějte oči na stopkách. Já s Fillem poslední. Tak hněte kostrou!“ zavelel jsem.

Na odchodu se Fill zdržel zevrubnou prohlídkou plukovníkova těla.

„Něco zvláštního?“ zeptal jsem se.

Přikývl a ukázal na týlní a temenní část lebky, které jediné zůstaly po výstřelu pohromadě. Uvnitř jsem rozeznával zřetelný reliéf stáčejí se spirály. Linka mi připadala roztrášená, a když jsem se podíval zblízka, zjistil jsem, že z ní vycházejí další malé spirálky stáčejí se do sebe. A z nich další, zřejmě až do nekonečna. Vzhlédl jsem k Fillovi.

„Co to znamená?“

„Průvodní následek manipulace s mocí – čarování. Čím lepší jsi, tím je kresba na povrchu mozku zřetelnější a postupně se otiskne až do kosti.“

„Jak dobrý byl McGregor čaroděj?“ zeptal jsem se.

Fill pokrčil rameny.

„Určitě první třídy, ale spíš bych tipoval na mistra.“

„A jsou ještě lepší?“

Fill se ušklíbl.

„Vyšší stupeň schopností a znalostí má už jen Velmistr,“ odmlčel se „a možná královna. Prý je nejlepší a stojí mimo jakékoli třídy.“

Napadlo mě, jak asi vypadá její lebeční kost, ale nahlas jsem to nekomentoval.

„Pokud je to pravda, řekl bych, že celý její mozek je jediná spirála,“ odpověděl mi na nevyřčenou poznámku Fill a obrátil se k odchodu.

Uzavíral jsem celý náš zdecimovaný průvod, kus přede mnou kráčel Fill. Byl menší než já a helmu si nesl v ruce, mohl jsem proto pozorovat temeno jeho hlavy porostlé nakrátko ostříhanými tmavě hnědými vlasy. Přemýšlel jsem, co je vlastně zač on sám.

Po utáboření všichni zranění okamžitě usnuli. Gasupuréze s Poverem jsem postavil na hlídku. Major kupodivu nereptal. Schovávali jsme se ve špatně průchodném smrkovém lese, víc než kmeny nás před případným pozorovatelem chránily kořeny vyvrácených stromů čnící všude okolo k obloze. I tady, dál od hladiny močálů a rašeliníšť, byla půda vlhká a studila. Přitáhl jsem si plášť blíže k tělu. Vypadalo to na další studenou a sychravou noc. Oheň jsem nedovolil rozdělat a na rozdíl od ostatních jsem ani nemohl nadávat na mizeru, který to nařídil. V stupňujícím se šeru jsem upíral oči do mapy a snažil se najít nejbezpečnější a nejpohodlnější cestu zpět k praporu. Nedokázal jsem se však soustředit.

Stále jsem musel myslet na to, že ještě před třemi dny jsem byl relativně spokojeným seržantem průzkumnické jednotky. Sice napůl muklem, pod nenápadným dohledem všudypřítomné tajné služby, ale v zásadě bez problémů. Věděl jsem, že když si odsloužím povinných patnáct let, budu mít pokoj a nechají mě žít v klidu. Teď bylo vše náhle jinak. Na krku jsem měl obvinění z vraždy důstojníka. Počítal jsem s tím, že umřu v boji, jako spousta mých kamarádů, ale nelíbilo se mi být obětovanou figurkou v šachové partii někoho jiného.

Navíc mi nedávala spát ta malá dívka z obětiště. Jako každý občan království jsem si uvědomoval, že magie založená na aktu

obětování a smrti živých bytostí znásobuje sílu chaosu. Uvědomoval jsem si to, ale nesdílel jsem nadšení ze štvanic na lidi, kteří ve své hlouposti nechali rituálně vykrváct slepici v naději, že se jejich děti, manželka či manžel uzdraví. Dneska jsem byl silný, vysoký a zatraceně nebezpečný voják, specialista na boj zblízka, vítěz mnoha utkání neozbrojených gladiátorů a nikdy neporažený v méně okázalých, ale o to náročnějších a nebezpečnějších vojenských turnajích, které se s takovou oblibou pěstovaly v armádě. Stále jsem si však dobře pamatoval svou bezmoc, ústrky a nesmírný strach, který jsem musel snášet v pastáku. Právě strach způsobil, že jsem tenkrát toho úchylného vychovatele ztloukl. Vůbec se mi nelíbilo, že nějaká holka měla vykrváct na stovky let starém obětním stole kvůli rozkazu nějakého mizery. Musela se cítit stejně jako kdysi já a možná ještě hůř. A bůhví, kolik jich bylo před ní. Toužil jsem tomu parchantovi, tomu zkurvysynovi vyřezat z břicha žaludek a nacpat mu ho do chřtánu.

Uvědomil jsem si, že se setmělo a mapu vidím jen jako o poznání světlejší obdélník proti tmavé lesní půdě. Možná jsem byl dobrý zápasník a nebezpečný zabiják, ale tady se podle všeho hrálo jinými zbraněmi. Byla to náhoda, že se celý prapor omylem ocitl zde, právě ve chvíli, kdy mělo dojít k magickému rituálu? Jak je možné, že Pover s McGregorem přijeli tak brzy a tak dobře připraveni? A co, k čertu, mělo znamenat objevení oddílu válečníků z divočiny přímo před námi? Přežili jsme jen díky momentu překvapení a skutečnosti, že nebyli připraveni na boj zblízka. Mohla to všechno být shoda okolností, ale nepřipadalo mi to pravděpodobné. Byl jsem si však jist, že pokud stojíme proti někomu mocnému, nenechá nás odejít jen tak.

„Lancelote!“ šeptal někdo a třásl mi ramenem.

Zřejmě jsem při svých hlubokomyšlných úvahách usnul.

„Někdo po nás pátrá!“ poznal jsem Fillův hlas.

„Vidíš je?“ zašeptal jsem, protože pro mé oči byla okolní tma na-prosto neproniknutelná.

Fill neodpověděl a zavedl mě k Poverovi, který seděl v pozici lotosového květu na nalámaných větvích a oči se mu zelenkavě leskly. Nevnímal nás. Pochopil jsem. Někdo nás hledal, ale ne fyzicky, používal magii.

„Pover nás kryje od chvíle, kdy to začalo. Je opravdu dobrý, ale ten druhý také. Bojím se, že nepoznáme, jak to dopadlo,“ vysvětloval šeptem Fill.

„Sleduj Hruzzího, ten na to přijde, i když nebude vědět jak,“ doporučil jsem mu a sebral Poverovi zbraně.

Utkání vůlí občas dopadají různě a já nechtěl, aby nás všechny postřílel. V napjatém tichu jsme čekali na úsvit. Z mého večerního sezení nad mapou mi přece jen něco v hlavě zůstalo, už jsem měl představu, kudy se odsud vypoáříme.

S denním světlem přišla mlha. Objevovala se na dně mělkých údolíček kolem nás, zakrývala špinavě zelené trsy močálové trávy, její zpočátku řídké a nesouvislé chuchvalce se spojovaly v hustší bizarní útvary, které postupně splývaly v nízký, pohledem neproniknutelný koberec. Nikdy jsem takovou mlhu neviděl, ale nikdy předtím jsem také netrávil noci na kopečku uprostřed bažin a močálů. Pover se probral ze svého transu a vypadal spokojeně. Nebyl však schopen říct o cizím slídlilovi nic určitého.

Hruzzi zachrchlal a odplivl si.

„Ta mlha je divná, fakt divná.“

V jeho slovech byl spodní tón, který probudil i poslední spáče. Muži byli v sinalem světle rána bledí jako přízraky, někteří vypadali tak zuboženě, jako by se probudili dva dny po pohřbu.

„Gape, vezmi vzorek toho sajrajtu. Ale ať tě nikdo přítom nevidí,“ přikázal jsem nováčkovi, který se mnou včera běžel v čele útoku. Přežil, a díky tomu už jsem znal jeho jméno. Fill mu dal malou prskyřičnou dózu vyloženou slídrovými destičkami, kterou všichni čarodějové z nějakých pochybných důvodů tahají s sebou, a Gap se okamžitě ztratil v podrostu. Přestože jsme svah pod námi nepřetržitě pozorovali, nezahlédli jsme ho ani jednou. Šikovní kluk.

Zanedlouho se vrátil a podal dózu Fillovi. Ten zavrtěl hlavou a ukázal na Povera.

„Máme tu lepšího odborníka.“

Pover neřekl nic a dal se do zkoumání. Vypadalo to, jako by si dózu pouze prohlížel.

„Nic než obyčejná vodní pára s trochou pylu rostlin rostoucích v tomhle mokřadu,“ řekl nakonec po čtvrt hodině.

Bílý koberec pod námi se mezitím změnil v mléko a zdálo se, že se zvedá. Pover se chystal krabičku otevřít, ale Fill mu ji sebral z rukou.

„Přineste mi něco živého,“ poručil si.

Za okamžik mu Gasupuréz podával pískající myšku. Nechápal jsem, jak ji mohl tak rychle chytit.

„Měl to být dárek. Mám ji už od předvčerejška,“ vysvětlil mi rozpačitě, když jsem se na něho podezřívavě díval.

Fill opatrně otevřel dózu, hodil myš dovnitř a zase nádobku zavřel. Chvilí se nic nedělo a zvířátko poděšeně skákalo hned na jednu, hned na druhou stranu. Potom se zastavilo, začalo se třást, na pokožce se objevily ohromné krvácející puchýře a potom se myš doslova a do písmene roztekla v šedou břečku. Všichni jsme zůstali stát bez dechu.

„Můžete se na to podívat ještě jednou?“ řekl Fill a podal nádobku Poverovi.

Tvářil se přitom, jako by se nic zvláštního nestalo. Pover nejistě přikývl a opět se pohroužil do mlčenlivého transu.

„Mám to,“ řekl po nějaké době, „dokud se to nesetká s něčím teplokrevným, je to opravdu jen mlha. Potom se to však zformuje v látku, která rozloží jakoukoliv živou tkáň.“

„Dokážete vysledovat strukturu kouzla?“ zeptal se Fill tónem, jako by ho zajímala cena kusu masa u řezníka.

Podezřívá jsem ho, že hraje divadlo a sám ji dávno zná.

„Ano,“ vydechl Pover a vypadal ještě vyděšeněji než před chvílí, „nikdy jsem takové kouzlo neviděl, ale ten, kdo ho stvořil, používá postupy a schémata přednášená na královské akademii.“

Mlha mezitím stoupla a izolovala nás od ostatních kopečků. Ocitli jsme se tak na ostrově uprostřed stoupajícího bílého moře. Ovládl mě velmi nepříjemný pocit hraničící s jistotou, že příliv neskonečí, dokud se všichni toho svinstva alespoň trochu nenalokáme. Na patře jsem měl rázem divnou pachutí a do útroh se mi zakousla vždy hladová krysa strachu. Nechtěl jsem umřít jako balík masa roztékající se v krvavou šlichtu. Gasupurézově myšce se to taky vůbec nelíbilo.

„Dokážeme přes to mlíko přejít?“ obrátil jsem pozornost k praktičtějším záležitostem.

„Mohu mlhu částečně transmutovat. Pokud se toho nikdo z nás nenadýchá, tak to zvládneme,“ odpověděl jistě Pover.

Na to, že nepřátelský úskok neprohlédl, si docela věřil. Podíval jsem se na mlhu, abych odhadl výšku, kam dosahuje, a potom hned do mapy. Pokud byla přesná, měli jsme šanci. Ještě jednou jsem prostudoval výškové kóty. Opravdu existovala klikatá cestička po nízkých hřebenech a vrcholcích kopců, které dosud mlha zaplavila sotva pár desítek centimetrů nad úroveň terénu.

Vysvětlil jsem všem, kudy půjdeme; v mém podání to vypadalo jako procházka na korze s půvabnou dámou po boku. Nebylo proč je strašit, všichni myš viděli. Pover musel jít v čele, protože nemínil začarovat nás, ale mlhu, se kterou přijdeme do styku. Nedal jsem jim čas k dlouhému přemýšlení.

„Jdeme!“ zavelel jsem.

Vlastně jsem tak nespěchal kvůli nim, ale kvůli sobě. Jako kluk jsem dostal šedé neštovice a přes veškeré použité léčebné metody měla choroba velmi těžký průběh. Raději kulku mezi oči než to, co jsem zažil tehdy. Ta myš mi to až příliš dobře připomněla.

Sestupovali jsme šikmo svahem, deset unavených mužů, zdánlivě smířených se vším, co přijde. Všechny nás ale prozrazovaly jako sníh bílé odkrvené prsty, kterými jsme křečovitě drželi zbraně. Jako by nám v příštích minutách mohly pomoci. Krajina okolo vypadala neskutečně, noční můra přenesená ze snu opilce, který si právě zvrací do plic. Pozvolné hnědozelené svahy, sem tam skupinky pokřivených nemocných stromů, olověná obloha pár metrů nad hlavou a pod nohama jedovaté mléko, které kolem nás vařilo jako smrdutá odkalovací nádrž. Poslušně jsme následovali Povera, já poslední. Jeden jako druhý náboj v komoře a prst na spoušti. Nejpříšernější bylo, že ta hustá bílá šlichta nežbluňkala. Terén se mírně snížil a přesto, že jsme sledovali naplánovanou trasu, brodili jsme se v pseudomlze až po pás.

Někdo vpředu zakopl. Jen se předklonil a hned se narovnal. Všem se ulevilo. Po několika krocích se však zastavil a začal se třást. Obstoupili jsme ho. Byl to Dod, další jméno, které jsem se naučil teprve včera. Pozoroval nás zoufalým pohledem a snažil se něco říct, ale nedokázal to. Pak Gasupuréz vytáhl jeden ze svých dlou-

hých nožů a zasáhl ho přímo do srdce. Dodovy oči pohasly, ale přesto se nezhroutil. Držel se na nohou, dokud se neroztekl. Ještě dlouho potom, co zmizel pod bílým příkrovem, jsme slyšeli zvuky připomínající tuk škvířící se na rozpálené pánvi.

Postupovali jsme dál a mlha nám dosahovala stále výš. Už jsme ji měli až po ramena. Buď mapa lhala, nebo jsme sešli z cesty, nebo jedovatého plynu mezitím přibylo. Pover se nerozhodně zastavil. Bylo jasné, že pokud zůstaneme stát, umřeme. Jít dál znamenalo totéž. Jenomže vždy je lepší umřít při postupu vpřed.

„Jdeme dál, postarám se o to,“ řekl nepřítomně Fill, jako by mi četl myšlenky.

„Já se vrátím,“ protestoval Gap.

„Jdeme všichni! Koho předejdu, dostane kulku do hlavy,“ povzbudil jsem je a sám udělal první krok.

Poslechli bez výjimky. Bílý jed by nás už dávno pohltil, ale Fill ho silou své vůle rozhrnoval, takže jsme kráčeli na dně jakéhosi dolíku, který se s námi přesunoval. Už jsme rozeznávali příkrý svah, po němž jsme se měli vyšplhat z rafinované pasti. Otevřel jsem ústa, abych řekl povzbudivou větu, jenomže jsem došlápl do prázdná a propadl se dolů.

* * *

Otevřel jsem oči. Ležel jsem ve tmě na něčem studeném a tvrdém. Chvilí jsem čekal, ale nic mě nesvědilo a zdálo se, že dokážu ovládat své tělo. Aniž bych se zbytečně hýbal, vytáhl jsem z kapsy zapalovač a škrtl. Podařilo se to hned napoprvé a měkká záře ohně zaplašila tmu.

Ležel jsem na podlaze jakési podzemní krypty, strop byl zhruba tři metry nade mnou, v jednom místě jsem rozeznával mléčně bílý obdélník, jímž prosvítalo světlo. Mlha dovnitř kupodivu neproudila. Byl jsem tomu rád. Postavil jsem se a uviděl řadu kamenných stolců. Na každém leželo tělo, spíše kostra s posledními zbytky tkání, které čas ještě nestačil sežvýkat. Jen poslední tělo v řadě, vedle něhož jsem stál, bylo jiné. Mrtvý, přestože na svém katafalku určitě spočíval mnoho desetiletí, spíše staletí, vypadal, jako by spal, pouze na

hrudi měl černou ránu ve tvaru otevřené dlaně. To mi prozradilo, kde jsem se ocitl.

Spadl jsem do hrobky starých vládců, z nichž každý byl nejlepším mágem ve své době. Právě tato historická epocha fascinovala mého otce a píděním se po informacích o těchto časech strávil většinu svého volného času. Pokud jsem si jeho vyprávění pamatoval správně, tak muž s ranou ve tvaru otevřené lidské dlaně na hrudi byl poslední starý král, který ubránil království i sousední země před nejdrtivějším útokem lidí z divokých zemí, útokem vedeným samotnou Temnou dámou. Zvítězil, ale zaplatil za to životem. Po jeho smrti následovalo sto padesát let bezvládí a občanských bojůvek, protože v zemích vyčerpaných válkou kouzelníků i bojovníků se nenašel nikdo, kdo by dokázal nastolit pořádek. Tehdy také naši divocí sousedé získali část svých ztracených pozic, zahojili si svůj neúspěch na mnoha našich sousedech a udělali tak z království a čtyř dalších zemí izolovaný ostrov v moři chaosu.

Zaplašil jsem vzpomínky a vrátil se k průzkumu krypty. Kolem každého sarkofágu byly rozestaveny vysoké voskovice. V ničem se nelišily od dnešních výrobků. Bezvládí a doba násilí možná trvaly půldruhého století, ale řemeslníci své dovednosti nezapomínají. Odломil jsem si kus z nejbližší svíce a zapálil ho. Plamen vrhal jasnější světlo než můj zapalovač, viděl jsem teď dál a rozeznával více podrobností. Hrobka byla asi dvacet metrů dlouhá a pět široká, kromě svíce a katafalků se zde nenacházelo žádné další vybavení. Každé tělo mělo na hrudním koši položen jakýsi medailon. Zjistil jsem, že všechny jsou navlas stejné. Stuhly medailonů stářím vůbec neutrpěly. U věcí dávaných do hrobů starým vládcům mě to nepřekvapovalo. Jen u posledního mrtvého, vybavilo se mi, že se jmenoval Saahul III, byl medailon mírně nakřivo. Pravděpodobně jsem to zavinil já sám při svém pádu, ale nechtěl jsem podruhé rušit spánek mocného vládce a nechal jsem jeho ozdobu, jak byla.

I dlouho po smrti vypadal Saahul III jako velký muž. Vysoký, robustní kostry, tvář měl tak podlouhlou, až připomínala koňskou hlavu. Dnes by ho takto uctivě nepohřbili, ale docela obyčejně spálili na prach a popel, protože pokud není tělo člověka úplně zničeno, je možno vrátit k životu odlesk jeho duše a podřídít ho vlastní

vůli. Tehdy však netušili, že něco tak zvráceného jako nekromancie může vůbec existovat.

Nechal jsem starého krále jeho věčnému spánku a začal se zajímat o důležitější věci. Zjistil jsem, co způsobilo můj pád. Lože ploché břidlicové dlaždice ve stropě v průběhu času zvětralo, kryt vstupu do hrobky se uvolnil a zřítíl dolů. Muselo k tomu dojít nedávno, protože jsem na zemi nenašel žádné stopy po hlíně nebo mrtvých živočiších. V průběhu průzkumu jsem zjistil, že mlha zmizela a do krypty proniká sluneční světlo. Sice mdlé a tlumené vrstvou vždy přítomných mraků, ale opravdové sluneční světlo. Za pomoci kotvičky a lana, standardních součástí plné polní průzkumných oddílů, jsem se po několika hodinách snažení dostal z hrobky ven. Vytáhl jsem i dlaždici a zase otvor uzavřel.

Na to, kolik jsem toho měl za sebou, jsem se cítil obdivuhodně dobře. Znal jsem ten pocit. Pokaždé, když uniknete smrti, máte pocit, že i zvětralé pivo chutná jako šampaňské. Krajina vypadala o poznání lépe než ráno, ale na piknik bych se tu stejně nezastavil. Zhluboka jsem se nadechl a vydechl, upravil si řemeny batohu, zkontroloval, zda jde revolver dobře z pouzdra, a s karabinou v ruce vyrazil ostrým tempem zpátky do Joudzou.

Dával jsem si pozor, abych nikde zbytečně nestál oproti volnému horizontu, vyhýbal se vrcholům kopců a držel se v údolích, i když to znamenalo permanentní brodění se bahnem. Přestože jsem měl všechny smysly vybičované k maximální pozornosti, cítil jsem se uvolněně. Život se mi zatraceně líbil, přestože v něm bylo mnoho špíny.

Přespal jsem v osikovém mlází na loži z nalámaných větví. Po mnoha dnech to byla příjemně suchá a relativně pohodlná noc. Ráno jsem opět pokračoval ostrým pochodem. Se zkracující se vzdáleností od Joudzou se má nálada začínala horšit. Nejraději bych se nevracel, ale utéci nebylo kam. Jednotlivec bez ochrany kouzel musel zákonitě na divokém území zahynout, a i kdybych se nakrásně dokázal nějak protlouci z království k sousedům, musel bych se i tam schovávat jako štvanec. Navíc jsem nebyl zvyklý utíkat a chtěl jsem se ujistit, že mí muži nebudou souzeni za věc, kterou jsem spáchal já. A potom tu byly všechny podivnosti, kterým bych rád přišel na kloub.

Těsně před západem slunce jsem zahlédl oddíl jezdců na koních. Podle uniforem to byla lékařská polní jednotka s doprovodem. Vylezl jsem ze svého úkrytu a nechal se spatřit. Vyrázili ke mně takovým tempem, až jsem automaticky sáhl po zbrani.

„Seržant Lancelot?“

Poručíka s lékařskými distinkcemi jsem ještě nikdy neviděl, ale koně ovládal bravurně.

„Ano, pane,“ odpověděl jsem.

„Nosítka sem! Naložíme ho a vrátíme se! Dál se nemá cenu zdržovat!“ zavelel rázně a obrátil se zpátky ke mně.

„Máte štěstí, seržante. To svinstvo, kterým jste prošli, má druhotné účinky s delší inkubační dobou. Možná vás zachráníme.“

Jeden z lapiduchů mi podal nějaké léky a přikázal mi, ať si vylezu do speciálního sedla, které drželo jezdce na hřbetě koně, i když ztratil vědomí. Víc mi nikdo nevysvětloval a vyrázili jsme k Joudzou. V polovině cesty se mi začala točit hlava a viděl jsem rozmazaně, jedna barva bez jakékoliv logiky přecházela v druhou, takže někdy byla tráva červená, jindy všechno zčernalo. Chvilími jsem ztrácel vědomí. Chtěl jsem se zeptat, jak jsou na tom mí muži, ale jazyk mě neposlouchal. V Joudzou mě okamžitě přenesli do nemocnice a uložili do postele přímo v zablácené polní uniformě. Dali mi další dávku tabletek, pak jsem se opět propadl do černoty.

Když jsem se probral, skláněl se nade mnou shrbený doktor se zdeformovanou tváří. Zručně něco míchal v porcelánové misce. Jeho ruce byly příliš velké i na jeho vysokou postavu, stejně tak i hlava. Uvědomil jsem si, že zase špatně vidím. Připadal mi průhledný jako nějaký přízrak.

„To je dobře, že jste se probudil, seržante. Tohle vyřeší vaše vnitřní problémy,“ řekl a bez dalšího vysvětlování mi zvrátil hlavu, nacpal do mě jakousi gumovou hadicí a tou mi až do žaludku vpravil připravenou substanci z misky.

„Snažte se nepozvracet, protože jinak bychom to museli zopakovat,“ doporučil mi, když byla procedura u konce.

Lapal jsem po dechu. Cítil jsem se ještě mizerněji než před chvílí, svět se okolo mě točil, jedinou jistotou zůstával průsvitný doktor.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.